

РЕШЕНИЕ

№ 5796

гр. София, 13.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 30.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **62** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на И. Д. Д., чрез адв. И. А., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка ЗПАМ № 3390/28.11.2021г., издадена от младши автоконтрольор Р. С. при група 01, сектор "Пътна полиция"СДВР, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б. " от ЗДвП - "временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността но не повече от 18 месеца".

В жалбата са наведени твърдения за нищожност на оспорената заповед, както и такива зато незаконосъобразност. Претендират разности.

В съдебно заседание се прави уточнение на жалбата, като се сочи, че се оспорва ЗПАМ № 3390/28.11.2021г. и се поддържа жалбата единствено в частта за нищожност, тъй като по отношение незаконосъобразността на същата жалбата не е подадена в преклузивния срок.

Ответният административен орган младши автоконтрольор Р. С. при група 01, сектор "Пътна полиция"СДВР не изразява становище по същество на спора.

АССГ- Трето отделение, 62 състав, след като прецени поотделно и в съвкупност

събраните в настоящото производство доказателства, намира за установено следното.

Жалбата против ЗПАМ № 3390/28.11.2021г е подадена извън срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването, поради което е ДОПУСТИМА за разглеждане само в частта ѝ за претендирана нищожност на акта.

Разгледана по същество, същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административното производство по издаване на обжалвания акт е започнало със съставянето на АУАН № 530832 г., в който в графа "възражения" нарушителят е посочил, че няма такива.

От фактическа страна се основава на това, че на 28.11.2021 г. около 18:27 часа в [населено място], на [улица], в района на паркинга на бл.8, И. Д. Д. като водач на МПС - "БМВ Х5", с рег. [рег.номер на МПС], негова собственост, при маневра на заден ход е реализирал ПТП с намиращият се зад него МПС „Форд Г.“ с рег. [рег.номер на МПС]. Д. отказал да бъде пробван за употреба на алкохол с техническо средство Дрегер Алкотест 7510. Издаден е талон за медицинско изследване № 080836. След извършена проверка е установено, че водачът не е дал кръвна проба. Прието е, че жалбоподателят е осъществил описаното нарушение по чл. 40 ал.2 пр.1 от ЗДВП и чл. 174 ал.3 пр.1 о ЗДВП.

Представени по делото са и следните доказателства: декларация от водача на л.а. "Форд Г.", скица за ПТП, възражение от Д. до началника на отдел „ПП“ СДВР, справка картон на водача, заповеди за материална компетентност на издателя на ЗПАМ.

Въз основа на така съставения АУАН, е издаден обжалваният административен акт, с който на основание чл. 171, т. 1, б. б от ЗДВП на И. Д. Д. при възприемане и възпроизвеждане на посочената по-горе фактическа обстановка е прието, че същият отказва да бъде тестван за употреба алкохол и не е изпълнил предписание за кръвно изследване за установяване на употребата на алкохол.

При така установените факти се налагат и следните правни изводи.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДВП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а", т. 6 и 7 от ЗДВП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Към датата на издаване на административният акт със Заповед № 81213-1524 от 09.12.2016 г. на Министъра на вътрешните работи са определени на основание чл. 165 от ЗДВП и чл. 33, т. 9 от Закона за Министерството на вътрешните работи структурите на МВР, които следва да осъществяват контрола по ЗДВП, една от които е СДВР.

Отделно със Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. на Директора на СДВР е делегирана компетентност на органа, издал оспорената заповед, поради което същата се приема за издадена от компетентен орган - полицейски органи по чл. 142 ал.1 т.1 от

ЗМВР, при отдел „ПП“ СДВР. Приложена е и Заповед № 513з-9166/02.12.2016г. , от която е видно, че Р. С. е заемал длъжността мл. автоконтрольор в отдел „ПП“ при СДВР.

Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити, съгласно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Оспорената заповед е мотивирана, като мотиви има изложени и в съставения акт за установяване на административно нарушение. Съдът в настоящия си състав намира, че липсва каквото и да е несъответствие между сочената като нарушена законова норма и описанието на нарушението в АУАН. Не се констатира и липсата на фактически основания за издаване на оспорената заповед.

Предвид всичко гореизложено оспорената заповед е издадена от компетентен орган и не са налице основания за прогласяване на нищожност.

Съдът намира за нужно да отбележи, че съгласно чл. 171, т. 1, б. "б. " от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се издава ПАМ - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Следва да се подчертае още, че мярката по чл. 171, т. 1, б. "б. " от ЗДвП няма санкционен характер. Тя се прилага без оглед на вината, чрез нея се реализира диспозицията на правната норма. Принудителната административна мярка по своя характер е вид административна принуда, предвидена в специалния закон с оглед спецификата на регулираните с него обществени отношения, и се прилага се превантивно. За да приложи ПАМ, за компетентния орган е достатъчен съставеният надлежно АУАН с констатирано от компетентните лица нарушение, което при условията на обвързана компетентност го задължава да приложи посочената мярка.

Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване положителните действия на субекта на правоотношението, в случаите по чл. 171, т. 1, б. "б. " ЗДвП ПАМ се прилага под прекратително условие - "до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца". С настъпването на посоченото прекратително условие се преустановява действието на мярката, като законодателят е предвидил максимален срок за приложението ѝ. Ето защо определянето на конкретен срок на действие на процесната мярка не е задължителен реквизит на заповедта.

При този изход на спора на жалбоподателя не се следват разноски.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК АССГ, Трето отделение, 62 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на И. Д. Д., чрез адв. И. А., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка ЗПАМ № 3390/28.11.2021г., издадена от младши автоконтрольор Р. С. при група 01, сектор "Пътна полиция"СДВР.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: